

ה'ה'לו'ס'



מען: ביהמ"ד דחסידי ספינקא רחוב דונולו 11 בני ברק

שיחות קודש ושיעורים מאת כ"ק האדמו"ר מספינקא שליט"א.

שיעור אהבה ויראה מגיד ממעזריטש

בדרך היראה

מסלול היראה והאהבה

'ונת מהודך עליו!'

הבריא... וכן על זו הדרך. אז מתחיל אצל האדם שלב ב' של עבודת ה'. לא להישאר באהבה התתאה הזו שהסתדרו לי העניינים, אלא להעלות את זה לאהבה עילאה, דהיינו להמשיך לשמור את הקשר הזה עם הבורא שהיה לנו בשעת החסר. זהו מושג הנקרא – 'הדבק במידותיו!'

לתחזה את היראה

התורה כותבת לנו, 'ועתה מה ה' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה'. נקודת המוצא היומיומית שלנו בחיים היא נקודות היראה שהקב"ה מזמין לפתחנו כל יום, כל שעה, וכל רגע. היראה הזו מעוררת אותנו לחפש את הנקודה הפנימית של היראה החיצונית הזאת (המכונה יראת העונש). מצד אחד עלינו לזכור ש'לולי מוראה של מלכות, איש את רעהו חיים בלעו'. מבאר הרה"ק מקוד'ניץ זי"ע, שזה עובד בבת אחת, ברגע שאין יראה, אוטומטי איש את רעהו חיים בלעו. אמנם הקב"ה לא נותן לנו את היראה הזו כדי להנמיך אותנו אלא בנקודת מוצא להגיע ליעד שהוא – היראה עילאה, יראת הרוממות שלא נאבד את הקשר עם האבא. האפשרות ניתנת ביד האדם להפעיל לבד את היראה ולא לחכות למצב שהקב"ה יביא אותו לידי זה. כי אם אני יודע שזו נקודת המוצא שלי אני יכול להפעיל אותה לבד. בכל שלב במשך היום. אדם יוצא למסחר, לרופא, ללמוד, לשידוך, או כל מה שמזדמן, מיד יפעיל את היראה ויחשוב על החוסר אונים שמחכה לו מעבר לפינה, כי הוא באמת לא יודע כיצד יתגלגלו הדברים בסדר יומו. וע"י שמפעיל את היראה התחתונה הזו של חוסר הוודאות, הוא מגיע מיד להתקשרות לבורא, כי מי נותן לו את הכוחות לצאת לדרך? מי סידר לו את הראש כיצד לתכן את סדר היום שלו?... הקב"ה. אז מתעוררת האהבה לה' שנותן לי את האמביציה לקום ולעשות

מבאר הרה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע יסוד חשוב. הקב"ה ברא את העולם עם שני מושגי יסוד – אהבה ויראה. מהי יראה ולמה אנו צריכים את היראה בעבודת ה'? המסלול אותו מביא המגיד זי"ע הוא 'יראה תתאה' שבאה לאדם ועל ידה צריך להגיע לאהבה. לאחר מכן צריך להפוך את האהבה הזו לאהבה עילאה ומשם ליראה עילאה. עד כאן המסלול. ויש להבין מה ההבדל בין שתי היראות הללו? יראה תתאה היא כמו יראת העונש, יראה טבעית של האדם ממאורעות שונים שעובר. לדוגמא, יראת העונש מהשוטר שלא יתן לו קנס... אך יראה עילאה היא נובעת מאהבה, ולדוגמא, אם יש לי אבא שאוהב אותי ונותן לי מה שאני צריך הרי שיש לי יראת הרוממות ממנו **שאני ירא שלא אפסיד את הקשר המיוחד הזה של האהבה הזו כי זה מקור החיות שלי**. כעת אנו מבינים שיראת הרוממות היא היעד שלנו. א"כ היכן תופסת מקום ה'אהבה'. בין תתאה ובין עילאה? הקב"ה ברא את האדם חסר. כשיש לאדם חוסר במשהו הוא נמצא ביראה תתאה, מחשבות פוקדות את מוחו, מה יהיה? איך אתקדם הלאה? מהיכן אשיג את מה שאני רוצה? היראה תתאה הזו מקורה גם באינו מושג – כלומר שכרגע האדם נמצא במצב שאינו משיג את מבוקשו והוא חסר אונים בדבר הזה. מדוע מסובב זאת כך השי"ת? כאן האדם צריך לתת עבודה מעצמו להכיר מי הוא זה שנותן לו את כל מה שכן יש לו. החוסר הזה צריך להביא את האדם לתפילה, לנקודה של אמונה, והיעד הוא – הדביקות בה'. **הסכנה הגדולה מתחילה כשמשיג האדם את מבוקשו**. זו כבר בחינת אהבה, ב"ה הבן התארס, ב"ה השגתי עבודה, ב"ה כולם

ולפעול. וממילא עי"ז מתעוררים גם לאהבת ה', שמולידה בהכרח באותו הזמן את היראה עילאה שהיא יראת הרוממות מה' שלא אנתק את הקשר הזה שאני חי אתו והוא מוליך אותי בכל צעד ושעל. וכמובן אם בסופו של דבר אני מגלה גם את האהבה התחתונה – היינו שהסתדר לי מה שרציתי, ק"ו שלא אישאר שם ואתגאה בהצלחה שלי, כי אני כבר נמצא בדרגה מעל זה, שאני חווה את היופי שהקב"ה מוליך אותי ומסדר לי את הדברים (כמה חסר היה שלא אצליח). וזו הסכנה המכונה 'מכאבי' ו'חטאתי' נגדי תמיד. שגם בעת ההצלחה אני זוכר היטב שלא אני המצליחן כי אני אוחז רק בחטאתי נגד תמיד, ובמכאבי נגדי תמיד היינו הזמנים שלא הצלחתי ועוד יותר – נפלתי. ומשם אני לומד מוסר השכל שאם עכשיו יש לי משהו ביד זה הקשר עם בורא עולם שמכוון אותי להיות אתו כל הזמן בלא שום נתק. ואם גם הדברים הטכניים מסתדרים זה לא יקח אותי לגאווה אלא יתן לי דחיפה בעבודה לא להישאר באהבה התחתונה הזו של ההצלחה, אלא להעלות את הכל להיות קשור עם השי"ת. דרך זו היא מחויבת המציאות כי אם יהיה רק אהבה, האדם ייכנס להפקרות שהוא מצליחן, דבר זה לא מביא אותו לתכלית של דביקות בה'. ואם יהיה כל הזמן רק ביראה, ג"כ לא יוכל להתנהל.

ונתת מהודך עליו. הקב"ה ציווה את משה רבינו ע"ה שיתן ליהושע כזה געדנק חזק פי שניים כדי שהסדר הנ"ל יישמר. כשהתלמיד בא לרב הוא בא לקבל מתוך הכנעה ויראה שהרב הוא המלמד והתלמיד הוא המקבל. אך אם התלמיד משנה את הסדר ומגיע כדי להראות שהוא יודע יותר טוב מהרב, ממילא אין לו אפשרות לקבל. כי הוא יודע יותר טוב... וממילא נשאר באהבה של הסיפוק. כמו כן הרב עצמו מוסר את

הדברים מתוך יראה שהוא רק מעביר את מה שלמד מאת ה' ואין לו חלק בזה. כך הקב"ה ברא את הסדר. יראה אהבה ▼ אהבה יראה ▲. ולכן מן הראוי שבשמנה משה רבינו ע"ה את יהושע להיות הממשיך, צריך להשפיע עליו כזה שפע שיוכל גם הוא להיפך להיות הרב...

פיטום הקטורת!

מצינו בעצירת מגיפה דבר פלא. בכדי לעצור את המגיפה לקח אהרן הכהן את המחיתה והקטיר קטרת והקטרת בכחה לעצור המגיפה. מהיכן ידע משה רבינו ע"ה רח זה? מבאר רש"י: 'וכפר עליהם. רח זה מסר לו מלאך המות כשעלה לרקיע, שהקטורת עוצר המגיפה'. לכאורה צריך להבין, מלאך המות לכאורה נותן למשה רבינו ע"ה את ה'פנטנט' כיצד להתחמק ממנו, וכיצד זה לא פחד שיאבד את מקור עבודתו??? וההסבר נפלא: מלאך המות הסביר למשה רבינו את מהותה של הקטורת. הקטורת עשויה מכמה וכמה סממנים, ואחד מהם הוא 'החלבנה' שידועה בריחה הרע. אולם כפי שהגמ' אומרת שאי אפשר לקטרת בלא החלבנה, על אף שהיה ריחה רע כשהיו מצרפים לה את שאר הסממנים היה הריח הנפלא מתפשט למרחוק. המות! אינו רק מות פיזי כפי שאנו חושבים, ישנו גם מות רוחני. שאדם חי אבל ליבו בל עימו... כשאדם נמצא בכאב – זו החלבנה שתוקפת אותו בריחה הרע. ואז יש לו פיתרון כיצד לא למות מהכאב הזה, כלומר לא ליפול מהכאב, ע"י שמתחבר לתורה (הקרויה סם) ולשאר הסממנים של המצוות של התורה ואז אמנם יש חלבנה, יש כאב, אך הריח שמתפשט בעקבות עבודת האדם מריח למרחוק כאותה קטורת. הריח הטוב הזה של הקשר בורא שאדם נותן בעקבות הכאב, מכהה את הרגשת הכאב עד שלא מרגיש אותו כלל מחמת הפיצוי שיש לו מהקשר בורא שהגיע אליו. (ובאמת מלאך המות אין תפקידו לקחת את האנשים למעלה אלא רק את מי שמת! ודוגמא לדבר אם יש לכלוך על הרצפה עלינו לטאטא אותו אך מלכתחילה האדם יכול לשמור שלא תתלכך הרצפה ואז לא יצטרך לטאטא כלל. כמו כן אם אדם לא חפץ במיתה אלא עובד עם הכאבים שלו ממילא מלאך המות לא נזקק אליו כלל)...

נכתב ונערך ע"י הר"ר נפתלי בינג

אודות היהלום:

הרעיון הטמון ביהלום הינו כאשר נניח אותו בחדר חשוך ונאיר עליו עם פנס רב עוצמה –או אז החדר יאיר בשלל צבעים וגוונים. ככל שהיהלום יהיה מלוטש יותר כך נגלה גוון נוסף שנשבר באופן מופלא על קירות החדר ... כך גם אנו כאותו יהלום, הקב"ה מאיר דרכנו את אורו רב העוצמה – ודווקא בנקודות החושך שבנו – הניסיונות והמעברים, כל אחד מהם הוא ליטוש שמאיר את אור ה' בגוון מיוחד נוסף. בהצלחה



לעילוי נשמת ולהצלחת:

לע"ז אור' הכ"ז
הר"ד מאיר ב"ד נפתלי ז"ל
ת . נ . צ . ב . ה .
★
לקבלת העלון להארות והערות
bingnaftali@gmail.com
052-7645800

פינת הליטוש

בעבר כשלא היו עדיין ניידות משטרה כיצד היו תופסים גנבים? השוטר, שהיה חמוש באזיקים בלבד, היה תופס את הגנב וכוכל אותו בצד אחד של האזיקים, עם הצד השני היה אוזק את עצמו וכך היה מוליך אותו לתחנת המשטרה. הגנב – שהיה חכם לא קטן החל לזעוק כל הדרך על השוטר, גנב גנב החזר לי את הגניבה... והשוטר לעומתו צועק אני הגנב?? הלא אתה הוא הגנב... כשהגיעו לפני השופט החל לחשוב מה עושים מי באמת הגנב?? עד שאמר: בואו ונראה אצל מי נמצאים המפתחות של האזיקים... האדם מגיע כל יום למלחמה הזו של שאילת השאלות – 'מי הגנב?' והמפתח הוא השתיקה! ברגע שהאדם שותק ונותן את ההכנעה לסיבות שבורא עולם שולח לו לשמוע את המציאות שלו. זהו המפתח לעבודת ה'.